

Innsyn:	Utgitt av Fjellhaug Skoler, Sinsenveien 15, N-0572 Oslo. Tlf 23 23 24 00. Telefaks 23 23 24 10. Bankgiro:8220.02.90549
Redaktør:	Dagfinn Solheim, dsolheim@nlm.no
Redaksjonsråd:	Mona Bø, Gunnar Oseng, Jan Ove Selstø og Dagfinn Solheim
Sekretær:	Kasy Børve

Brennende hjerter og misjonerende menigheter

Innholdsfortegnelse

Leder	2
Dagfinn Solheim: Brennende hjerter eller misjonerende menigheter	4
Johannes Kleppa: Sann misjon og forsamlinga	9
Hans Thore Løvaas: Misjonskirker i India	15
Frode Steen: Misjon i og fra Kina	21
Grethe Martinsen: Hvem skal vi nå i Norge – når vi dem?	26
Runar Landro: Tallenes tale	30
Hans Thore Løvaas: Misjon som forvandling	34
Bokanmeldelse: Eddie Gibbs: Church Next v/Dagfinn Solheim	36
Anbefalinger	38
Nytt fra Fjellhaug: Jan Ove Selstø	38

Brennende hjerter og misjonerende menigheter

Leder

Det var William Carey som først begynte å tale om "brennende hjerter". På den tiden var ytremisjon en fjern tanke for den protestantiske delen av kristenheten. Carey måtte kjempe for sitt kall til og syn for verdensmisjon. Carey startet det vi kan kalle "selskapsmisjon". Når han organiserte sitt misjonsselskap i 1792, ville han ha med dem "som hadde sitt hjerte i misjonsarbeidet." Dette var ikke først og fremst ekskluderende, men et uttrykk for at en måtte bygge misjonsarbeidet på dem som brant for saken. Ellers ville ikke arbeidet ha livets rett.

I dag er *transformation* eller forvandling, et nøkkelord i misjonstenkningen. De som selv er blitt forvandlet, er med i en bevegelse for å skape forvandling blant andre mennesker. Dette bygger på et aktivt kristendomssyn, ikke passivt eller statisk. Med geografisk menighetstenkning kan lett synet på menigheten og dens arbeid bli preget av å holde ved like, mer enn å nå ut. Den bevegelsen som startet med Carey skapte nytt liv i det kristne arbeidet i Europa samtidig som det satte i gang en stor misjonstid. Dette misjonsarbeidet hadde vært utenkelig uten de sodale (*sodality*) strukturene som ble skapt. Slike strukturer gikk tapt i reformasjonen og kom ikke inn igjen i protestantisk kristendom før omkring 1800. Disse strukturene ble karakterisert av frivillighet (valg), brennende hjerter og ytre- og indremisjon. Dersom de ikke skal miste sin kraft, er slike bevegelser stadig avhengig av at frivilligheten og de brennende hjertene blir fornyet. Frivillighet har både svake og sterke sider. Uten fornyelse vil bevegelsen minske i styrke og eventuelt stanse opp. Tradisjon og strukturer kan også hjelpe en misjonsbevegelse i vanskelige tider, men uten fornyelse og forvandling vil dette arbeidet lide. Her ser vi også noe av fokus i den moderne misjonsbevegelsen. Den må få næring og styrke gjennom Guds ord og den kristne forsamlingen. Misjonsbevegelsen må også næres med nyheter fra det

arbeid som drives i forskjellige land. En blir ikke het av det en ikke vet. "Gamle" misjonsbevegelser kan lett stivne til. I Norge er det nedgang i antall misjonærer som sendes ut. Det kan ha med en bevisst endret misjonsstrategi å gjøre, men det kan også skyldes en dalende interesse for misjon.

I denne sammenheng kan det være nyttig å se til andre land, ikke minst i den tredje verden. I land der Norge har drevet misjon i mange år, er det nå en utstrakt misjonsvirksomhet. India er i dag det land som sender flest misjonærer. De kristne har opplevd en radikal forandring både åndelig og m.h.t. livsstil. En slik forvandling gjør noe med mennesker. Også her har brennende hjerter ført til dannelse av store misjonsselskaper. Her ser vi at også en etablert luthersk kirke er misjonerende. I Kina foregår det en stille men sterk misjonsvirksomhet. Evangeliet når ut og krysser kulturelle grenser i dette store landet. Her er det også et voksende potensial for ytre misjon.

Det er viktig å holde fast på forskjellige strukturer for misjonsarbeidet og det lokale arbeidet. Allerede i Apostelgjerningene hører vi at menighetene sendte ut misjonærteam. Slike strukturer er også nødvendige i dag. På den annen side må vi glede oss over lokale menigheter som tennes av misjonstanken. Slike finner vi både i Norge og andre land. Ikke minst i Asia har gløden blitt tent i mange menigheter. Noen menigheter er så store at de kan drive sitt eget misjonsarbeid. Det vanlige er likevel at en samarbeider med misjonsorganisasjoner om utdanning, oppfølging og samordning av misjonsarbeidet.

I Norge er mange opptatt av at arbeidet på bedehuset skal få mer preg av å være menighet eller forsamling. Det betyr at de som sender, selv må få næring og bli fornyet av Guds ord og nådemidlene. Det er også viktig at forskjellige generasjoner og aldersgrupper får sin plass og næring på bedehuset. Driven til å nå ut blant sine egne må alltid være der og dette skaper samtidig en fornyet basis for misjonsarbeidet ute. Noen er redd for at fokuset på forsamlings tanken skal gå ut over ytre misjonen. Kan en være både menighet og

sendemenighet? Dette vil være en utfordring. Ideelt sett skulle det ene være med å støtte og inspirere det andre.

Brennende hjerter eller misjonerende menigheter?

- En undersøkelse av holdninger og engasjement i forhold til ytre misjon i menigheter i Den norske kirke.

Av Harald Hegstad og Tore Laugerud

Anmeldt av Dagfinn Solheim

Dette er en rapport fra Stiftelsen Kirkeforskning (KIFO). Særlig Harald Hegstad har jobbet en del med slike undersøkelser. Her er det først foretatt en spørreskjemaundersøkelse i fire prostier. Deretter er det gjort feltarbeid med intervju og dybdestudier. Undersøkelsen søker å kaste lys over hvor vidt ytre misjon er for de spesielt interesserte (brennende hjerter) eller for hele menigheten. En har derfor forsøkt å fokusere på forskjellige typer menigheter der bedehuset er sentralt eller ikke til stede i det hele.

I Helgerud menighet ser vi på misjon i en bedehusfjern arbeidskirke (Asker og Bærum prosti). Menigheten har to NMS foreninger og en Santalmisjonsforening (nå Normisjon), alle innen SMM. Inntektene til disse foreningene var samlet ca 13000. En tid hadde menigheten sitt eget misjonsutvalg. Det har delvis vært et polariserende syn på misjon, fra et mer tradisjonelt til mer vekt på dialog og internasjonal diakoni. En finner også en del av kritikk av mer tradisjonell misjon.

Den andre menighetstypen er fra Sørnes menighet (i Sandnes prosti). **"Misjon i den bedehusnære arbeidskirke."** Mens undersøkelsen i de forskjellige menighetene er profesjonelt utført, kan en neppe si det samme om utvalget av menigheter. Sørnes menighet er neppe representativ for forholdet mellom kirke og bedehus i Rogaland. Undersøkelsen selv sier at "bedehusets ytre styrke, bredde og gjennomslagskraft er på retur i Sørnes." Dessuten har

”lekmannskristendommen i Sandnes beveget seg fra bedehuset til kirken.” Her har arbeidskirken overtatt bedehusets rolle som senter for den kristne aktiviteten. Undersøkelsen i Sørnes er interessant som sådan, faren og inntrykket er likevel at dette fremstilles som en generell tendens. Både materialet og analysen er ellers interessant. Misjonsengasjementet kommer her til uttrykk gjennom fire kanaler: bedehuset, misjonsforeningene, private kanaler og menigheten. Også i menigheten er det organisasjonene som står for mye av informasjonen. Flere av informantene mener at organisasjonene ikke bør utviskes, men taler samtidig for økt samarbeid mellom kirke og organisasjoner. Det er likevel tale om delvis nedbygging av arbeid i egen regi for å være en ressurs for menigheten. Menigheten ønsker å vise en sammenheng mellom ytremisjon og det å nå videre ut i nærmiljøet. Metodene en bruker er myke og inkluderende (fra evangeliseringskampanjer til Alphakurs og husfelleskap). I ytremisjonsarbeidet vektlegges fortsatt misjonærutsendelse og misjonærenes arbeid, men noe mer av vekten legges på den lokale samarbeidskirken.

Tune menighet – Misjon i spenningsfeltet mellom bedehus og kirke. Her opplever en et skille mellom folkekirken og bedehuset. Informanter fra bedehuset opplever denne arbeidsdelingen som grei. Noen av dem som er rekruttert gjennom kirkens eget arbeid, har imidlertid et ønske om mer helhet i menighetsarbeidet. Bedehuset tar seg av arbeidet for en indre kjerne og ytremisjonen hører til der. Flere av undersøkelsene tyder på at bedehuset tidligere hadde en lavere terskel enn kirken, mens det i dag er blitt motsatt. Når det gjelder medarbeidere rekrutterer menigheten fortsatt fra bedehuset. Når det gjelder samarbeid mellom kirke og bedehus er det mest preget av personer. Det er lite utviklet institusjonelt samarbeid. Det holdes imidlertid samordningsmøter. Tune har en rekke misjonsforeninger, der NLM har de største inntektene. Det sies at Tune er et kraftsenter for NLM i Sarpsborg området. NMS har et misjonssenter i området, Stenbekk misjonssenter. Presten er en tidligere NMS misjonær og en har hatt prosjekt for Madagaskar.

Båndene mellom kirke og lekmannsbevegelse er sterke, selv om det er lite organisert samarbeid. Tune har en bevissthet om å være en misjonerende menighet i nærmiljøet. Den såkalte elipsetenkningen framstilles som den klassiske modellen. SMM har lagt en slik kirketenkning bak seg. NLM er et unntak fra denne nye tenkningen og vil således hemme utviklingen av en helhetlig menighetstenkning i Tune. På den ene siden finnes det et ønske i undersøkelsen (forfatterne) om at menighetsrådet skal ha en enhetlig strategi for alt kristent arbeid (s 217). På den andre siden taler en om gjensidig *institusjonell* anerkjennelse. Det er ikke problematisert at organisasjonene (og bedehuset) skal anerkjennes samtidig som det synes underforstått at menighetsrådet skal sørge for helhetstenkningen. I Tune regner en med at de fleste som blir valgt i menighetsråd er aktive kristne, men en reflekterer ikke over en situasjon der dette ikke lenger er tilfellet.

Nord-Rana menighet – misjon i den folkekirkelige menighet (Indre Helgeland). Her er det et godt forhold mellom kirke og lokalsamfunn. En mangler noe av det lekmannsengasjement som finnes i store deler av det sørlige Norge. Indremisjonen har spilt en viktig rolle og har sitt leirsted Karihaug. De fleste misjonsforeningene er tilknyttet NMS, mens NLM har lite arbeid i Helgeland. Fra 1980 har menigheten hatt sitt spesielle misjonsprosjekt som har skapt stort engasjement i kirken og samfunnet for øvrig. Misjonær Jorid Bøen, NMS misjonær og sognediakon, har vært sentral i Mangarano-prosjektet, som går til et spedalskesykehus på Madagaskar. Det er opprettet en nær forbindelse med Mangarano og det har vært besøk begge veier. Gjennom dugnad, loppemarked, innsamlinger mv har mange blitt engasjert i prosjektet. Prosjektet har bidratt til at holdningene til misjon har gått i en positiv retning. De har fått se at en ny tro bidro til at menneskene kunne skape et bedre liv. Mange er åpne for misjonens trospåvirkning, mens de er mer tilbakeholdne overfor det å selv påvirke andre i nærmiljøet. Det er alltid farlig å prøve å kopiere en modell, men samtidig tror jeg det er mye å lære av

misjonsengasjementet i Rana. Uten en sterkt engasjert og dyktig enkeltperson ville nok ikke denne utviklingen vært mulig.

Konklusjon: Undersøkelsen konkluderer med at det tradisjonelle misjonsforeningsmønsteret svekkes i alle menighetene. Det mangler nyrekruttering. Undersøkelsen har vist at "brennende hjerter" og "misjonerende menigheter" ikke nødvendigvis står mot hverandre som alternative størrelser. Heller ikke "misjonerende menigheter" kan fungere uten "brennende hjerter" for misjonen. Undersøkelsen er derimot negativ til at noen vil drive sin virksomhet "i et eget rom". Mange reagerer sterkt mot utestengelsesmekanismer og boikottaksjoner. Her er det også teologiske spørsmål inne i bildet.

Noen tanker om undersøkelsen

Boken er svært nyttig både for kirke og bedehus. Det som er synd er at boken går inn for samarbeid mellom kirke og bedehus uten å drøfte grunnlaget for dette samarbeidet. Samarbeid er selve tesen, mens teologiske premisser og ikke minst spørsmålet om teologiske vurderinger i folkekirken ikke blir drøftet. Det andre viktige spørsmålet er organisasjonene sin selvstendighet og hvordan et samarbeid skal fungere. Dette er heller ikke drøftet i denne boken. Som vi ser i Rana gikk menigheten utenom de retningslinjer NMS hadde for arbeidet på Madagaskar. Dette fant sin løsning, men prinsipielle spørsmål om hvem som skal ha det avgjørende ordet gjenstår.

Misjonsbevegelsen verden over har stort sett bestått av **to forskjellige strukturer**. Dette har vist seg både nødvendig og tjenlig. I katolsk tid var det munkevesenet som tok seg av misjonsvirksomheten. Protestantisk ytremisjon kom først virkelig i gang da misjonsselskapene ble dannet. Nye tider krever nye former, men en kan neppe ta bort denne dobbeltheten i kristen virksomhet. Noe av virksomheten må bygges opp lokalt og det har med en tjeneste for hele menneskelivet i forskjellige faser i livet. Andre deler av kristen

virksomhet må ha andre strukturer som gjør den bevegelig og i stand til å krysse grenser. Bibeloversettelse er et eksempel på det siste, studentarbeid likeså, og vi kan nevne ytremisjon. Men også misjonen må ha en sterk hjemmebase som også er engasjert i å nå ut i nærmiljøet.

Misjonssambandet har lagt vekt på "kirken" eller brodersamfunnet og at dette samfunnet skulle få åndelig næring. Her har bedehuset fortsatt en viktig rolle å spille. Behovet for kristen opplæring, bibelundervisning og åndelig næring er stort i vårt land. Det er nok riktig som undersøkelsen viser at det i dag er kirken som har lavest terskel. Organisasjonene rekrutterer fortsatt ungdom, men det å nå ut med evangeliet i Norge bør være et stort satsningsområde for våre bedehus. Et annet trekk ved bedehusene har vært frivillighet og vekt på nådegaver. Dette er noe vi ikke må miste, selv i en tid der de fleste synes å ha det travelt. Arbeidet i kirken er i langt større grad preget av faste ansettelse og lønnet arbeid.

Fornytt innsats. Organisasjoner kan ha sine retningslinjer når det gjelder samarbeid. Her må det imidlertid også være stor frihet til løsninger ut fra de lokale forhold. Særlig på mindre steder vil samarbeid være svært viktig. Kristen enhet er et viktig tema i Bibelen. Det blir advart mot partier og splittelser. Vi må alle ha en holdning til andre kristne som er preget av Bibelens syn på dette. Sammen skal vi være med å bringe evangeliet fra Jerusalem til enden av jorden. Men ulike arbeidslag betyr ikke i seg selv splittelse. I ulike arbeidslag kan vi sammen virke til at mennesker får se og leve i evangeliet. Vi må også være selvkritiske og spørre om vi er med skape stengsler for evangeliet med vår måte å arbeide på. Samtidig skal vi være frimodige i vårt arbeid. Arbeidet i organisasjonene og på bedehuset er et fullt legitimt "kirkelig" arbeid. Vi er alle som tror på Jesus lemmer på hans legeme. I Norge har et sterkt lekmannsarbeid ført til frelse og fornyelse for mange mennesker. Det har brakt evangeliet til mange land og folkeslag over hele

verden. Vi må inspirere hverandre til fornyet innsats og gjerne finne nye veier og former for å nå videre ut, heime og ute.

Sann misjon og forsamlinga

Av Johannes Kleppa

Sett i det store perspektivet er det ikkje noko viktigare som skjer på denne jorda enn det som kan knyttast til stikkordet misjon. Det er først i lys av æva vi kan få det rette perspektivet på det korte livet vi lever her på jorda. Så sant mennesket har fått æva lagt ned i sitt hjarta, og med det er eit ævevesen, er hovudsaka korleis æva vert. Det er viktig nok med det gode livet no, men det er langt viktigare med den evige herlegdomen.

Dette er sjølve spissen i pietismen. Erik Pontoppidan byrjar si forklaring, «Sannhet til gudfryktig» med fylgjande spørsmål: «Ønsker du å bli lykkelig på jorden og salig i himmelen?» Det rette svaret på det er sjølv sagt «ja», og alle dei andre 751 spørsmåla (eller kor mange det er) og svara, går eigentleg ut på å visa vegen til lukka på jorda og sæla i himmelen — der det siste er aller viktigast. Dette er pietismen i eit nøtteskal, og i denne åndsretninga har norsk lekmannsrørsle og misjonsarbeid sitt utgangspunkt.

Poenget: frelse. Sidan det er slik, er misjon sjølve saka i den kristne forsamlinga -israelsmisjon, ytremisjon og indremisjon. Poenget er at folk må verta frelste. Skal dei verta det, må dei få høyra ordet om Kristus til frelse, og då må einkvan sendast ut for å forkynna frelsesbodskapen, understrekar apostelen Paulus (Rom. 10). Sidan forkynninga av Guds ord, som er å formidla Kristus, har den dynamikken i seg at det skaper den frelsande trua på

Kristus i eins hjarta, heiter det at dei har fagre føter som kjem med dette frelsesbodet.

Misjon har mange aspekt ved seg og misjon kan definerast på ulike måtar. Det er her som så ofte; noko må gjerast, og anna ikkje verta ugjort. Det er mangt som høyrer med, men det er eitt som er nødvendig: Folk må verta frelste. Dei ulike siden ved misjonsarbeidet skal ikkje setjast opp mot kvarandre, men spissen i det heile må vera at folk må bergast frå den evige fortapinga.

Skal misjon få den rette plassen i den kristne forsamlinga, er det altså avgjerande at vi har klart for oss kva misjon er, kvifor vi driv misjon og kva ein oppnår misjonens målsetting ved. Svara på desse spørsmåla kan vi kanskje tenkja er sjølvsgde. Vi har drive misjon i andre land i over 150 år, og det er over 200 år sidan Hans Nielsen Hauge hadde si kallsoppleving ute på åkeren.

Jo, vi veit nok kva misjon er, men det vi trur vi veit godt, kan vi lett sløvast i forhold til. Ein skal ikkje ha mykje kjennskap til det som rører seg i misjonsteologien rundt om i verda, ikkje minst i Vesten, før vi oppdagar at det slett ikkje er sjølvsgt kva misjon er, i alle fall ikkje kva som er sjølvve spissen i misjonsarbeidet. Det står kamp om Jesu eineståande posisjon og ævedimensjonen opp mot livet her og no.

Avgjerande: bibelsk eigenart. Også her på berget er det kyrkjelege røyster som er nokså uklare og forvirrande i misjonsteologien og religionsforståinga, blant anna i forhold til islam. Det er heller ikkje alltid at misjonsdokument frå lekmannshald utpregar seg med ein klar retning i misjonsforståinga. Det seiest mykje bra, men det er ikkje alltid tyngda ligg i spørsmålet om frelse eller fortaping.

Det aller viktigaste med tanke på den kristne forsamlinga og misjonsarbeidet er at det vert gjort utvetydig klart kva misjon er. Det er greit nok å tala om legemisjon, skularbeid, utviklingsarbeid, diakoni, holistisk misjon, misjon som

forandring (transformation) eller kva det no måtte vera, men avgjerande er at spissen og tyngdepunktet i det heile, sjølv saka, er at folk må verta frelste — og det vert dei berre ved ordet om Jesu død og oppstode, forsoninga og syndstilgjevinga. Dette må formidlast ved forkynning.

Sidan dette er heilt fundamentalt, er det avgjerande at arbeidet vert organisert på ein slik måte at misjonsarbeidet vert definert, teke vare på og sett ut i livet etter sin bibelske eigenart. Det er ikkje eit fasitsvar på korleis det skal gjerast, men det springande punktet er at liberal og bibeloppløysande teologi ikkje får kanalar inn i misjonsarbeidet. Det vil undergrava og oppløysa sant misjonsarbeidet. Misjonsarbeidet må organiserast slik at det har bibelsk basis, bibelsk innhald og gjev ei sant bibelsk resultat.

I vår norske situasjon vil dette seia at misjonsarbeidet ikkje må knyttast opp til Den norske kyrkja (Dnk) sin organ og embete, fordi desse ikkje har noko sikkert vern mot liberal teologi og ubibelsk forkynning, men tvertimot i stor grad er formidlar av dette. Røysterresultatet for ny biskop i Borg bispedøme er eit døme til skrekk og åtvaring om dette. Den tryggaste grunnen er å basera seg på eit fritt og sjølvstendig lekmannsarbeid, men heller ikkje det er noko garanti for at arbeidet held bibelske mål.

Bedehusets stor utfordring: teologien. Det er slik at teologi og forkynning heng saman. Ingen er upåverka av den tida ein lever i og dei åndsretningane som råder. Med tanke på misjonsarbeidet vil det seia at den moderne teologien har påverknadskraft også på misjonsfolket og på det arbeidet som skjer på bedehuset. Det er bedehuset og forkynninga si store utfordring for tida. Misjonsarbeidet er under sterkt teologisk press, og då i retning av å vera uklår i høvet til bibelsk lære og inkluderande i høve til ulike læresyn og haldningar. Vi lever i ei utydeleg tid som utviskar grenser på alle område. Det krev at vi opptrer tydeleg.

Eit av dei fundamentale punkta i eit reformatorisk bibelsyn er at Skrifta er klar. Dette var avgjerande for frimotet og overtydingskrafta i Luther sin kamp. Læra om at Skrifta er klar, var lenge så sjølvsgatt, at ein ikkje brukte mykje tid på å grunngje det. I lengre tid har det derimot stått ein debatt om Skrifta sin autoritet, om apostolatet og inspirasjonen og om Bibelen er påliteleg. Som oftast var det brei semje om kva Bibelen (både Jesus og apostlane) lærer, men ikkje alle meinte ein var forplikta til å bøya seg for det.

No er det i større grad slik at det nett er kva Bibelen faktisk lærer og om det finst berre ei lære, som vert problematisert. Det har vorte dei mange bibel-tolkingar si tid. Bibelen vert ikkje lenger rekna for å vera klar. Han vert gjort uklar med dei mange tolkingane. Det undergrev bibelforpliktinga, frimotet og overtydingskrafta i forkynninga. Det ligg ei stor utfordring i å motstå dette, slik at misjonsarbeidet ikkje skal verta svekka i åndskraft og omfang. Det mest typiske døme på dette har vi fått i samlivsetikken, særleg med tanke på homoseksuelt samliv. Vi skal ikkje langt tilbake før det var ei samla oppfatning frå ytterste høgre til ytterste venstre i teologien at Bibelen eintydig avviser alt homofilt samliv. No har det i store delar av teologien og kyrkja vakse fram ei oppfatning av at dette går det ann å ha ulike meiningar om, fordi Bibelen ikkje er eintydig, men kan lesast ulikt. Difor vil ein ha både ja og nei til homofilt samliv likestilt i kyrkja. Også her er utnemninga av ny Borg-biskop avslørande, ved at dei fleste av dei biskopane som seier homoseksuelt samliv er i strid med Bibelen, har røysta for ein bispekandidat som er for dette. Då er det uklar sett i system.

Problemet: to-læretenkinga. Dette er ikkje berre eit problem i forhold til kristen etikk, men det er i enda større grad ei fundamentalt angrep på bibelsk misjon og frelseslære. Det aksepterer ei lære som ikkje tek oppgjer med synda for å føra mennesket inn i frelsa. I det ligg ei omdefinering av kva misjon er.

Det er heilt avgjerande at denne kristendomsforståinga vert halden utafor den kristen forsamlinga på bedehuset, både med tanke på sjølv forsamlinga og med tanke på det misjonsarbeidet denne skal driva. Får denne to-læretinkinga innpass, vil åndslivet verta mergstole og kraftlaust. Ei lære og ein praksis som ikkje tek oppgjær med synd, men tvert i mot forsvarar og gjev rom for henne, avskjer Andens gjerning.

Diverre er også misjonsorganisasjonane under press på dette området, både med tanke på samarbeid med Dnk og med tanke på sjølv tankegangen i det som skjer i kyrkja. Sjølv om ein er mot homofilt samliv, finn ein det vanskeleg å konsekvent avvise folk som er for. Det som då skjer, er at ein aksepterer at nokon fremjar eit liv i synd, kombinert med eit arbeid for kristen misjon. Det er eit nytt døme på det uklare sett i system med fundamentale konsekvensar for alt kristent arbeid. Sjølv nerva i misjonsarbeidet vert då angripen.

Poenget med denne analysen av misjonsarbeid i lys av åndssituasjonen og rådande teologiske tankeretningar, er å understreka at når ein skal tenkja misjon og forsamlingsarbeid må ein tenkja dette i perspektiv, både i tid og samtid. Organiseringa må skje slik at det tener den sunne læra, fordi det er berre då det tener sann bibelsk misjon. Då er det mi overtyding at ein ikkje må tenkja misjon i lys av dei norske kyrkjestructurane, men i lys av eit fritt arbeid der ein har hand om læra og forkynninga sjølv.

Viktig: den åndelege leiarskapen. I denne situasjonen er det avgjerande at den åndelege leiarskapen i organisasjonane og på bedehuset er seg medviten ansvaret for å oppdra misjonsfolket til sunn teologisk og læremessig tenking. Difor er eg uroleg for at det synest å vera sterkare interesse for konferansar om form, metode og strategi, enn for konferansar om lære, kristendomsforståing og forkynning. Vert vekta lagt på den praktiske sida, er det like sikkert som tyngdelova at det skjer ei nedtoning av det læremessige og ei svekking av forkynninga. Det heile vil gli i ei overflatisk retning, og med

det i retning av vårt naturlege mennesket. Ein vil koma til å «halda kjøt for sin arm», for så seia det med kanaans språk.

Hovudstrategien må vera at alle typer misjon er inkludert i venesamfunnet, den kristne forsamlinga. Hovudmetoden i misjonsarbeidet må vera forkynninga. Hovudforma må vera ei forkynning av lov og evangelium. Når eg seier «hovud» vil det seia at dette kan reint praktisk gjerast på litt ulikt vis, men at dette er sjølve saka.

På dei fleste bedehusa er det slik at dei ulike kristne organisasjonane arbeider side om side, men utan noko direkte samarbeid eller samordning. Det er i stor grad dei same folka som deltek over alt. Dei vert gjerne omtalte som «Tordenskjolds soldatar» nettopp fordi dei går att alle stader. Det er faktisk ei æresak å verta plassert blant «Tordenskjolds soldat» — fordi det var dei som vann!

Viktig: få leva med. Det vil truleg vera ein fordel om dei ulike organisasjonane samordna seg og kanskje også la opp ei arbeid på bedehuset som totalt sett var så breidt og sunt som mogleg, både med tanke på forkynninga og den praktiske sida ved arbeidet. I den bedehusforsamlinga eg tilhøyrrer, har vi det slik at det er indremisjonen som tek seg av huset og organiserer arbeidet totalt sett. Dei ulike organisasjonane vert først plasserte inn i programmet og så tek indremisjonen seg av det som då står att å gjera. Diverre har vi etter kvart vorte færre i den «arbeidande» delen av kristenflokken på bedehuset, slik at arbeidet har vorte redusert.

Det er viktig at kristenflokken får leva med i dei ulike delane av misjonsarbeidet, både gjennom forkynning og gjennom misjonsinformasjon. Difor er det viktig at alle på bedehuset går på alt, så langt det er mogleg. På same måten er det viktig at når det no stadig vert fleire organisasjonsforsamlingar med «alt under eitt tak»-opplegg, at breidda i misjonsengasjementet ikkje vert innsnevra i høve til det gamle opplegget i vensamfunnet.

Styrken med dei nye forsamlingane er at ein kan få eit meir heilskapleg arbeid — særleg med tanke på forkynninga og tilbodet til ulike aldersgrupper. Faren er at det skjer ei avkorting i arbeidet, slik at misjonsdimensjonen ikkje vert halden opp i sin breidde med israelsmisjon, indremisjon og ytremisjon.

Misjonskirker i India

Av Hans Thore Løvaas

India er stort. India er et kontinent med over 1000 etnisk forskjellige folkegrupper og mer enn 1 milliard mennesker, hvorav ca. 2,5 % er kristne. Det er flere deler av India hvor det er store kristne befolkningsgrupper i noen store etniske grupper i Sør-India, i Tamil-Nadu, Kerala og i Nordøst i Assam, Nagaland, Mizoram, Meghalya m.fl. Men det er også store områder med store etniske grupper og flere hundre millioner mennesker som ennå ikke er nådd med evangeliet.

Indiske kirker og indiske misjonsorganisasjoner er i løpet av de siste 30 årene blitt mobilisert til misjon blant unådde på det indiske subkontinent og til andre deler av verden. Mobiliseringen har vært så sterk at India i dag har det største misjonsrådet og det høyeste misjonærtallet i verden.

Det indiske misjonsrådet (IMA=India Missions Association) har 199 medlemskirker/misjonsorganisasjoner og 40 000 misjonærer. IMA og medlemsorganisasjonene ligger langt fremme når det gjelder misjonstenkning, utvikling av nasjonale strategier, treningsmodeller, misjonæromsorg, lederskap og forskning. De er faktisk et forbilde for andre misjonsråd i Sør og Sørøst Asia. Også vi i Norge kan ha noe å lære av IMA når det gjelder misjonstenkning og misjonsinnsats. Her finner man mer om IMA på nettet:

<http://www.imaindia.org>.

Men det trengs en kjempeinnsats i et land med 1027 millioner mennesker, hvorav 700 millioner er mellom 15 og 35. Det er 953 etniske grupper i India med en befolkning på mer enn 10.000. Av disse er det 204 folkegrupper på mer enn 50.000 som ennå ikke har kristne fellesskap i det hele tatt. Det er 222 forskjellige språk som blir snakket av flere enn 10.000 i hver språkgruppe. Av disse er det 81 språk som ennå ikke har en eneste bibeldel.

Det er vanskelig å gi et helhetlig bilde av misjonsvirksomheten i India og ut fra India, men det går an å ta noen stikkprøver og gi noen glimt fra 2 eller 3 misjonskirker/ misjonsorganisasjoner og se hvordan de har beveget seg fra å være mottakerkirker (misjonskirker som ble bygget opp ved hjelp av vestlige misjonærer i sin tid) til å bli misjonerende kirker/organisasjoner som selv sender misjonærer.

Mizoram Presbyterian Church. En sånn stikkprøve er Mizoram Presbyterian Church Synod i Mizoram i nordøst-India. Staten er den 23. stat i India og grenser til Burma i øst og Bangladesh i vest. Mizoram har en befolkning på 900 000 hvorav 87% er kristne. De første misjonærene kom fra Wales i 1890-åra. Majoriteten av befolkningen ble kristne i løpet av de første 50 åra, godt hjulpet av vekkelsen fra Wales i 1905 som spredde seg bl.a. til India og Korea. 50% av befolkningen er medlemmer i den presbyterianske kirke som er delt opp i 27 presbyterier og 954 menigheter. Synoden har et eget misjonsstyre og har sendt ut 606 misjonærer til andre folkeslag i India og internasjonalt. I tillegg sender misjonsstyret 337 korttidsarbeidere og driver indremisjon med 397 arbeidere. Misjonsstyret har en administrasjon med 15 ansatte som blant annet følger opp misjonærene på 14 misjonsfelt i India og Nepal og misjonærer på Madagaskar, Nord-Amerika, Wales, Taiwan, Tuvalu, Samoa og Salomon øyene. Misjonsarbeidet er finansiert av gaver fra kirkens medlemmer: Rs. 30 millioner i 1992, Rs. 112 millioner i 2002 og Rs. 154 millioner i 2003. 154 millioner rupees tilsvarer 23 millioner kroner. Det er mye i et land der lønningene bare er en brøkdel av hva de er i Norge. Som et resultat av misjonsarbeidet ble det i 2003 vunnet og døpt 4491 nye kristne. Sammenlignet med andre folkeslag, så kan man trygt si at misjonsinnsatsen i forhold til befolkningsstørrelsen er blant de høyeste i verden, endog høyere enn Norge da det var på det høyeste. Når baptistene og andre kirkesamfunn i Mizoram regnes med har man totalt sendt ut 2000 misjonærer fra en befolkning på under 1 million.

Friends Missionary Prayer Band. Friends Missionary Prayer Band (FMPB) i India er et misjonsselskap med base i Syd-India. FMPB er en selvstendig misjonsorganisasjon som har sprunget ut av den sydindiske kirke. FMPB hadde for et par år siden 722 tverrkulturelle misjonærer i 17 indiske stater med 135 misjonsstasjoner. Arbeidet er fordelt på minst 136 etniske grupper, men konsentrert mest om 10 folkeslag: Malto, Santaler, Kukna, Rai Sikh, Vasava, Varli, Gounder, Charmar, Hos og Kathodi. Bibeloversettelse er blitt gjort til 6 av disse språkene.

FMPB's arbeid er et eksempel på evangelisk misjon på sitt beste der evangelieforkynnelse og diakonalt/sosialt arbeid har gått hånd i hånd. FMPB lønner sine misjonærer av innsamlede midler i India. FMPB har flere tusen bønnegrupper som gjør mer enn å be. Hver bønnegruppe forplikter seg til å underholde ½ misjonær. Slik klarer de å drive et stort misjonsarbeid uten støtte utenfra. Men til spesielle prosjekter som barnehjem, misjonsskoler og diakonale prosjekter samarbeider de med indiske og utenlandske misjonsorganisasjoner. Eksempler på det er Trondheim Frikirke som støtter St. Thomas School i Gujarat. Denne skolen drives av FMPB. Videre samarbeider Normisjon med FMPB og den indiske søsterkirken NELC om en misjonsskole som gjennom 2-årige kurs utdanner santal-misjonærer.

India-kjenner og misjonær i Syd-India, Roger Hedlund, skrev i 2004 en artikkel om "The witness of new christian movements in India". I denne artikkelen har han et langt avsnitt om FMPB's arbeid blant malto-folket i Jharkand-staten. Han skriver at det som har skjedd med maltoene er et enestående eksempel på sosial og åndelig frelse. Malto-folket var utdøende, redusert fra 1 million til ca. 70.000 på 40 år. Det var hele tiden flere som døde enn de som ble født p.g.a. feilernæring, tuberkulose, gulsott, kolera, malaria m.fl. I tillegg ble malto-folket utnyttet av skrupuløse pengeutlånere og pengene gikk med til alkohol og dyreofringer til guder og demoner. Folket var i stor grad redusert og dehumanisert.

Det var denne situasjonen FMPB's misjonærer fant da de kom, bosatte seg, lærte språket, oversatte Bibelen, forkynte evangeliet, startet selv-hjelpsprosjekter, underviste om hygiene og ernæring o.s.v. Misjonærene samarbeidet med evangeliske diakonale organisasjoner som EFICOR og Emmanuel Hospital Association. Flere av misjonærene døde selv på grunn av de ekstreme forholdene, blant annet sønnen til FMPB's generalsekretær. Han fikk ondartet malaria og døde på toget på vei til behandling i Calcutta.

Det tok ikke lang tid før folket responderte på Guds kjærlighet som ble formidlet til dem gjennom indiske sendebud i ord og i handling. Mange ble lagt til de nye menighetene. 31. januar 2002 var det registrert 43 048 malto kristne i 520 menigheter. Det er mer enn halvparten av befolkningen. NT var ferdig oversatt og ble utgitt i januar 2002.

De malto kristne har opplevd en radikal forandring både åndelig og m.h.t. livsstil. De er blitt fri frykten for åndene, fra avhengighet av alkohol og andre kostbare vaner og fra pengelånerne. "Budskapet om likhet og frihet i Kristus kom som en sterk motivasjon i forhold til maltoenes transformasjon/forvandling" (Muthusamy Raj 1997). Maltobefolkningen forsetter ikke å minske lenger, men vokser. Dette har vakt oppsikt i India hvor sosiologer og andre har besøkt stammen for studere dette "fenomenet".

FMPB's 'policy' når det gjelder oppbygning av menigheter i nye områder er at de etter å ha hjulpet menighetene til å bli misjonerende menigheter, prøver å knytte menighetene til større kirkesamfunn i området slik at disse kan fortsette tilsynet med menighetene, mens FMPB prøver å frigjøre krefter og midler til å gå videre til nye folkeslag. De forsøker på den måten å gå videre med evangeliet i samsvar med 'hovedregelen'. "fra misjon til kirke til misjon".

Normisjons samarbeidskirke i India: NELC. Det er den samme 'hovedregel' Normisjon (tidligere Santalmisjonen) har forsøkt å følge i India selv om det ikke

har vært like raskt og effektivt som med FMPB. Arbeidet startet blant santalene i Bihar i 1867. I 1950 ble det grunnlagt en selvstendig nasjonal kirke, Northern Evangelical Lutheran Church (NELC), som i dag har rundt 100 000 medlemmer fordelt på ca. 500 menigheter innenfor 5 bispedømmer. Kirken består av santaler, boroer, bengaler, malpahariaer, nishier og andre stamme-folk.

NELC driver en utstrakt evangeliserings-virksomhet, blant unådde folkeslag i nordøst India, i Bhutan og Nepal. I tillegg til dette har NELC egen presteskole, flere sykehus, en rekke skoler, ulike opplæringstiltak for voksne, landsbyutviklingsprosjekter, trykkeri, teplantasje og to kristne radiostasjoner. Normisjon har ingen misjonærer i India, men sender team og korttids-medarbeidere. Normisjon støtter kirkens utadrettede virksomhet, radio-sendingene, og noen av institusjonene ved fadderordninger og NORAD-støtte. Normisjon støtter "NELC Outreach Training Center" ("Gå Ut Senter") i Kaerabani som NELC driver sammen med FMPB, den indiske misjons-organisasjonen som er nevnt ovenfor.

Et av NELC misjonsfremstøt har vært i Nepal. Det ble kalt Nepal Mission. I menighetene pleidde man å ha to kollektbøsser, en til menighetens eget arbeid og en til Nepal Mission. Som et resultat av misjonsfremstøet er det dannet 6 menigheter med ca. 6000 kristne. Dette er i Morang og Japna distrikter i sørøst Nepal blant utvandrede santaler.

I de senere årene har NELC's boro-bispedømme i Assam stått for et nytt misjonsinitiativ overfor nishi-folket i det utilgjengelige Arunachal Pradesh. Boro-bispedømmet har sendt 1-2 misjonærer/evangelister inn i området med jevne mellomrom. Noe som har resultert i 8 menigheter og ca. 1000 nye kristne blant nishiene som er et jungelfolk som tidligere var hodejegere. Her er en liten oversikt over hva som har skjedd:

Årsta II	Menighet dannet	Område i Arunachal Pradesh
1985	Bormai menighet, første og største menighet med ca. 500 medlemmer	sørvest for Itanagar
1990	Taraso menighet	sørvest for Itanagar
1992	Russi menighet	nordvest for Itanagar
1995	Poma menighet	30 km nordvest for Itanagar
1996	Kameir menighet	30 km nordvest for Itanagar – 4 km fra Poma
1998	Holongi menighet	Like sør-vest for ITanagar ved Assam-grensen
2004	Wessang menighet	nær Seppa
2005	Neseba menighet	nær Seppa (3 km vest for Wessang)
	Med tilsammen ca.1000 kristne	

Disse glimtene fra NELC's misjonsarbeid i India viser at en etablert luthersk kirke også kan være misjonerende selv om flertallet av kirkemedlemmene ikke er like brennende. Også innenfor en slik kirke er det nødvendig med brennende hjerter og initiativrike kristne ledere som våger å gå nye veier. Misjon vil alltid være avhengig av at noen hører Guds kall og sier "Herre, her er jeg, send meg!".

I det materialet jeg har lest, er det tydelig at man også i India lett får en oppdeling i tradisjonelle, institusjonelle kirker som har et kristent nærvær i sine områder, kristne NGOer som driver sosialt utviklingsarbeid på forskjellige områder og misjonsselskaper som driver evangelisering. Men det synes også

å være en voksende erkjennelse på at det trengs et godt samarbeid/partnerskap mellom disse tre for å kunne nå lenger ut med Guds Rike i India. Samarbeidet som FMPB har med kristne utviklingsorganisasjoner og tradisjonelle kirker er et eksempel på det. Det samme gjelder NELC's partnerskapsavtale mellom FMPB og Normisjon for å utdanne misjonærer blant det store santalfolket. Det er et folk på nesten 10 millioner som ennå på langt nær er nådd på tross av 138 års santalmisjon.

Misjon fra Kina

Av Frode Steen

Kina har i løpet av det siste århundret av sin historie gjennomgått enorme forandringer. Politisk har det endret seg fra keiserdømme til folkerepublikk, økonomisk har det hatt sterk vekst, og samfunnet er blitt modernisert. Fokuserer vi på kristendommens stilling, har Kina forandret seg fra å være verdens største misjonsfelt til å bli en base for både vekkelse og misjon.

I året 1921 går det fram av "Directory of Protestant Missions in China" at landet hadde godt over 5000 utenlandske, protestantiske misjonærer (da var misjonærhustruer ikke inkludert i tallet). Nå er det ikke lenger noen, selv om det finnes mange kristne utlendinger der i andre sammenhenger. I stedet har Kina fått en stor og voksende nasjonal kirke som har ambisjoner om å utbre evangeliet videre både utenfor og innenfor landets grenser.

Selv om det alltid har ligget i evangeliets natur at kristne ønsker å dele det med andre, og selv om kristne kinesere allerede i generasjoner har vist stor evangeliseringsiver, har det vært mange hindringer for kinesere som kunne tenke seg å krysse grenser i evangeliets tjeneste. I gamle dager var selve reisingen i seg selv svært krevende og strabasiøs, med dårlige framkomstmidler og skrale ferdselsårer. Forbedringene inne veg-, jernbane- og lufttrafikken har vært formidable i de senere år.

Kineserne har også hatt formelle restriksjoner for sin bevegelsesfrihet, og noen hindringer gjenstår fortsatt, men i forhold til for bare få år siden, er det nå blitt mye lettere for kinesere å reise. Denne prosessen er trolig ennå i en tidlig fase, og vil ventelig bare fortsette videre. Kineserne blir i økende grad et farende folk, både innenlands og utenlands. Både turister og forretningsfolk kan etter hvert få tillatelse til å reise både hit og dit.

Alt dette bidrar til at det heller ikke for kristne kinesere lenger er en utopisk drøm å kunne krysse grenser med evangeliet, og det viser seg at slike tanker er levende i den kinesiske kristenheten. Samfunnsutviklingen har altså bidratt til å muliggjøre tanken om misjon fra Kina. Ja, ikke bare det – den har også gitt geografiske antydninger om hvilke områder det kan være gunstig å starte i.

Kinas sentrale myndigheter har for få år siden startet en kampanje som er preget av en oppfordring til folket – på engelsk: GO WEST! Ideen er at Kinas østkyst allerede begynner å bli utviklet og velstående, mens landets indre, vestlige områder henger etter i utviklingen. Dette ønsker man å jevne ut, og tilbyr derfor incentiver for å få folk til å søke arbeid og investere i vest. Vest-Kina er rikt på naturressurser som kan utnyttes bedre, og dessuten vil det kunne virke destabiliserende på nasjonen om velstanden er altfor skjevt fordelt. Dette har ført til en merkbar flyttestrøm av kinesere fra øst til vest.

Det er fullt mulig for kristne arbeidssøkere og forretningsfolk å melde seg på i denne bevegelsen, og mye tyder på at så skjer. Man behøver nemlig ikke å krysse landegrenser i Kina for å komme i kontakt med andre folkeslag. Det er 55 registrerte minoritetsgrupper i landet i tillegg til hovedbefolkningen av Han-kinesere, og flere av minoritetene befinner seg nettopp i vest-Kina, blant annet uighurene og andre tyrkiske og muslimske folkeslag.

Dermed er vi kommet til den mest nærliggende misjonsutfordringen for kinesiske kristne; unådde minoritetsgrupper innen Kina. Det er store innbyrdes

forskjeller mellom de ulike minoritetene. Noen har en ekskluderende kultur og vanskelig språk mens andre har mistet sitt eget originalspråk og blitt langt på veg assimilert av det kinesiske samfunnet (dette gjelder to av de aller største minoritetsgruppene – mandsjuene i nord-øst og Zhuang-folket i sør).

Blant noen minoriteter har evangeliet slått rot og det finnes sunne og sterke etniske menigheter med Bibelen oversatt til eget språk (for eksempel Lisu), mens andre er så godt som unådde (for eksempel Hui). Kinesiske kristne er blitt mer bevisst at muslimske folkeslag er unådde, og det er derfor en del tale om å nå noen av disse, som det finnes flere av i vest-Kina. Men det er lettere sagt enn gjort. Det man hittil har sett i Vest-Kina, er at nyinnflyttede Han-kinesere rett nok danner nye menigheter, men at disse nesten ikke er i stand til å absorbere troende fra minoritetsbakgrunn. De blir oftest rene kinesiske menigheter.

I forlengelsen av trangen etter å dele evangeliet med andre folkeslag er det en misjonsvisjon som lever blant kinesiske kristne, og som har fått mye oppmerksomhet i vestlige medier; den kalles "Tilbake til Jerusalem" (heretter TTJ).

Det er lagt fram mye bakgrunnsmateriale om denne bevegelsen i Paul Hattaways bok om temaet (på norsk i 2003). Tony Lambert har også samlet mye stoff om saken. Det viser seg at tanken om at kristne kinesere skal være med å føre evangeliet "tilbake til Jerusalem" har røtter flere generasjoner tilbake i tid. Betegnelsen TTJ tar utgangspunkt i at evangeliet i nytestamentlig tid utbredte seg fra Jerusalem og hovedsakelig i vestlig retning mot Europa. Erfaringen til de siste generasjoners kinesiske kristne er at evangeliet har kommet til dem via vestlige misjonærer. Man ser for seg at evangeliet på sin vandring vestover fra Jerusalem har nådd Kina på sin veg. (Denne framstillingen kan det reises saklige innvendinger imot, men man kan ikke benekte at den har et poeng.) Følger man denne tråden videre, og tenker man

videre at evangeliet skal utbres til hele verden før enden kommer, da gjenstår "etappen" mellom Kina og Jerusalem i verdensevangeliseringen. Visjonen rundt TTJ handler om at Gud gjerne vil bruke Kinas kristne på en særskilt måte for å fullføre denne siste delen av misjonsoppdraget. Og dette er på sett og vis en svært vanskelig etappe. Der bor folkeslag som har muslimsk, hinduistisk og buddhistisk tro og i utgangspunktet ikke er spesielt mottakelige for evangeliet. Men man ser for seg at kinesiske kristne er blitt lutret og forberedt på motgang og trengsler gjennom egne erfaringer og at de ikke frykter store utfordringer.

Men det må medgis at det ikke bare er spørsmål om holdninger hvis man skal nå de unådde folkeslagene mellom sentral-Kina og Jerusalem. Det er spørsmål om utdannelse og kompetanse, ikke minst innen språk, om strategi, om økonomi og mye mer. Her er det ikke like innlysende at kineserne stiller så sterkt. Den største veknelsen i Kina har til nå skjedd på landsbygda hos bønder og arbeidere med liten utdannelse. Selv om det nå høres om stor åpenhet også hos den høyere utdannede del av befolkningen, går dette ikke så fort. Det står ikke en hær av topputdannede, arabisktalende kinesere klar til å invadere disse landene med evangeliet, i alle fall ikke ennå.

Det har også vakt irritasjon at grupperinger i vestlige land som er opptatt av TTJ-bevegelsen i sin iver har blandet sammen visjon og statistikk på en uheldig måte, og at penger samles inn uten tilstrekkelig klare retningslinjer for anvendelsen. Tall fra 100 000 og oppover har vært presentert som antallet misjonskandidater som er klar til å reise mot Jerusalem. I alle fall går det an å oppfatte saken slik. Men all dokumentasjon tyder hittil på at det reelle tallet bare er en svært liten prosentdel. Uansett må vi glede oss og be om at bevegelsen kan få en sunn utvikling.

Til slutt litt om organiseringen av misjonsvirksomhet fra Kina. Dette er et nytt felt, hvor kinesiske kristne ennå ikke har gjort svært mange erfaringer, og jeg

gir meg heller ikke ut for å ha spesiell innsikt i emnet. Men jeg har snakket med noen misjonsengasjerte kinesere, og har lest litt her og der om saken, og vil gjerne presentere noen synspunkter til ettertanke.

For det første: I boka "TTJ" skriver Paul Hattaway *bare* om de uregistrerte menighetene som bærere av misjonstanken. Det er nok langt på veg en riktig observasjon, for den offisielle kirka har så mange andre presserende oppgaver at det er vanskelig å tenke seg at den kan prioritere ytre misjonsframstøt, i alle fall i nærmeste framtid. *Men selv om den offisielle kirka ikke kan organisere misjonsframstøtene, er det viktig at man ikke avskriver de kristne innen Tre-Selv som uinteressante for misjonsbevegelsen.* Mange innen denne kirka har stor sans for misjon, og dessuten finnes det innen Tre-Selv mye kompetanse om forholdet mellom kirke og myndigheter, et område som enhver misjonsbevegelse før eller siden vil få god bruk for å finne ut av.

Skal de uregistrerte husmenighetene drive misjonsarbeid ut fra modeller man hittil har fulgt i Kina, og operere under jorden uten tillatelse, risikerer man den samme bivirkning som de uregistrerte husmenighetene i Kina sliter mye med flere steder i Kina; nemlig at kriminelle nettverk i form av aggressive sekter tiltrekkes av mangelen på offentlig tilsyn og at disse "dekker" sine lyssky gjerninger bak oppriktige kristne.

Skulle det skje at oppriktige misjonsframstøt fra Kina ble skalkeskjul for kriminelle nettverk i sentral-Asia, da kan vi bare gråte. Det er viktig at man ser denne fellen, og søker å unngå den. Nå rapporteres det heldigvis fra kilder som står husmenighetene nær at trenden i Kina går i retning av mer åpenhet, eller "From Underground to Above Ground".

Mest sannsynlig er det likevel kanskje at misjon fra Kina tar form av en nokså løst organisert teltnakervirksomhet. Det finnes misjonsbevisste kristne blant forretningsfolk som allerede er etablert i noen av de aktuelle landene, og de kineserne jeg hittil har snakket med om saken har tenkt i retning av at

"misjonæren" søker en yrkesmessig tilknytning til misjonsfeltet, og legger vinn på å vise hverdagskristendom i praksis. I boka "Jesus in Beijing" gir forfatteren oss glimt fra kinesiske handelsfolk i Europa som kombinerer energisk handel med evangeliseringsiver (s. 180-81).

At kinesere vil bidra til misjon i tiden framover er det ingen tvil om. Det blir spennende å se hvilken form den får og hvilken strategi den vil følge.

P.S. "Mission Movements in China Today – Back To Jerusalem" blir tema for et seminar med Tony Lambert som planlegges på Fjellhaug lørdag 26. november -05. Følg med på www.fjellhaug.no og følg lenken til China Instituttet for å finne detaljer om seminaret. Stoffet vil snart være tilgjengelig.

Kilder:

Samtaler med kinesere som er engasjert i misjon.

Paul Hattaway: Tilbake til Jerusalem. Prokla-Media 2003.

David Aikman: Jesus in Beijing. Regnery Publishing 2003

Asian Report July/August 2005: Ten trends of China's Church.

Kven skal vi nå i Noreg- når vi dei?

Av Grete Yksnøy Martinsen

Norsk Luthersk Misjonssamband (NLM) driv eit stort, og mange stader godt, arbeid i Noreg. Gjennom barne- og ungdomsslagsarbeid får mange høyre om Jesus kvar veke, året gjennom. På leirane våre når vi ein del av dei vi elles ikkje har med i arbeidet vårt. Allidrettsgrupper har det og blitt mange av. Eg har i fleire år arbeidd i barne- og ungdomsarbeidet og fokuset mitt i denne artikkelen vil difor vere på barn og unge. Kven av dei skal vi nå i Noreg, og når vi dei?

Det "enkle" svaret på det første spørsmålet er at vi ynskjer å nå alle barn og unge i Noreg som ikkje kjenner Jesus. Då må svaret på det andre spørsmålet verte - nei, vi når ikkje alle. Bibelen kallar oss til å ha store mål for det vi driv med: "Han som vil at alle menneske skal bli frelst." 1.Tim 2,4. Men det er fleire og fleire born i Noreg som ikkje har nokon som kan fortelje dei kven Jesus er. Det er alvorleg og det skal vi sjå nærare på i det første punktet mitt. I punkt to vil eg spørje om vi er blitt for komfortable. Deretter skal vi sjå litt på teltnakarteneste i Noreg før eg oppsummerer til slutt.

Utdøydde områder. Visjonen for barne og ungdomsarbeidet til NLM er: "Vi vil lære Jesus å kjenne, og gjøre ham kjent." Ein flott visjon som mange ynskjer leve ut. Og det trengst, for det finst i dag heile bygdesamfunn i Noreg som er heilt utan nokon form for kristent barne og ungdomsarbeid. Hadde det vore NLM som ikkje hadde hatt noko tilbod desse stadane, men at andre dreiv godt hadde dette ikkje vore noko å leggje så mykje merke til. Men når det på desse stadane ikkje finst tilbod der born og unge kan høyre forkynning om Jesus Kristus, så er vi i ferd med å tape ein heil generasjon. Korleis skal desse lære å kjenne Jesus? Kven skal vere med å gje desse evangeliet? Kan vi slå oss til ro med at "slik er det nokre stader?"

For ei lita tid attende snakka eg med ei dame som sukka: "Kristne er blitt flokkdyr! Dei siste 25 åra har det ikkje kome ein kristen lærar, sjukepleiar, kommunetilsett eller fabrikkarbeidar hit!" I bygda hennar ser dei at arbeidet på bedehuset er i ferd med å døy ut. Ingen nye krefter kjem til og motet byrjar svikte. Ho har inntrykk av at dei unge kristne, familiar eller single som flyttar på seg, flyttar til stader med godt og rikt kristent arbeid. Er det sånn? Skal det i tilfelle vere sånn? På desse stadene står vi i fare for å få mange "Unådde barn" og for så vidt unådde vaksne og. I det begrepet ligg det at dei har så liten kunnskap om kven Jesus er og om budskapen hans at dei ikkje veit korleis dei kan nå Himlen. Dette sjølv om dei lever i eit såkalla kristent land.

I generasjonen 25-30+, dei som no vert foreldre, er det svært mange som har ei eller anna form for erfaring med kristent arbeid. Det er sannsynleg at dei har vore innom søndagsskule, barnelag, kor eller leir i løpet av oppveksten. Mange av desse har ei positiv oppleving av dette og er ikkje framande for å sende ungane sine på slike arrangement, sjølvom dei sjølve ikkje kallar seg truande. Mange av desse treng berre at nokon andre tek initiativ og inviterer med. Her har vi store muligheter som naboar, vener og bekjente, dersom vi brukar dei. Men kva med den generasjonen som veks opp utan slike erfaringar med kristent arbeid? Vil dei ha interesse for å la borna prioritere slike arrangement? Eg fryktar at desse borna og unge vert vanskeleg å nå.

Komfortable. For ei tid tilbake leste eg to intervju i Utsyn som eg gjorde meg opp nokre tankar om. Det eine var frå eit stort og flott barnelag med mange born, men nesten endå betre, dei hadde overskot av leiarar. Det vart gjort eit hovudpoeng av at det var så mange som ville vere leiarar at det nesten ikkje var oppgåver til alle. For å få motsetnaden til dette vart det på same sida skrive om eit barnelag 7 km unna. Dei vurderte å leggje ned arbeidet fordi dei mangla leiarar. Det hadde vore tungt lenge for dei som dreiv det og no såg dei snart ikkje anna råd enn å slutte. Borna i den bygda ville gjerne kome, det stod ikkje på det, men leiarane var slitne. Då stiller eg meg spørsmålet om kvifor ikkje noko av overskotet på det første barnelaget kunne køyre 7 km og hjelpe dei i nabobygda? Kanskje hadde ingen tenkt på det, kanskje hadde dei som sleit ikkje hatt frimod til å spørje? Vi er alle einige om at borna og dei unge er viktige å nå, men har vi blitt for opptekne av kva som er komfortabelt? Eg har høyrte uttalt at den vaksne generasjonen har svikta, dei har nok med seg sjølve. Det er mange som kunne stilt opp, kjørt nokre mil, men som ikkje kjem seg opp av godstolen.

Her må eg få anbefale ei flott barnebok av Kari Vinje. Den heiter "Den usynlige vennen" og handlar om Pelle Pimpen som nett har flytta til ein ny stad. Han vert kjend med naboguten Jonathan og mora hans, fru Finkeltopp. Ho er eit

levande kristent menneske som lærer Pelle Pimpen om Jesus. Ho er eit eksempel vi vaksne kan lære mykje av. Ho brukar tid, varme, kjærleik og omsorg i møte med Pelle som er ein heilt vanleg gut, men som altså aldri har høyrte om denne Jesus som han i starten kallar Jesus. Ho fortel heile evangeliet og let Pelle stille alle mogelege rare spørsmål. Og underet skjer, Pelle blir glad i denne usynlege, men veldig gode venen. Kanskje er løyndomen til fru Finkeltopp at kjøkenet hennar alltid er ope?

Teltmakerteneste i Noreg. I det siste har fleire i vår organisasjon snakka varmt for teltmakerteneste i Noreg. Dette trur eg vi skal snakke oftare om og forkynne varmt om. Vi må få folk til å tenkje ein gong til over kvar dei vil byrje studere, eller kvar dei skal etablere seg. Kanskje skal to familiar gå saman og flytte til same "unådde" område for å støtte og hjelpe kvarandre. Då kan det byggjast opp eit arbeid for born og unge som elles vil vekse opp ukjende med dei gode nyhenda om frelsa i Jesus Kristus. Med dagens gode kommunikasjonar kunne ein ha laga seg eit nettverk av fleire i same situasjon. I eit slikt nettverk kunne ein ha utveksla erfaringar, nød i arbeidet og støtta kvarandre.

Ein kristen familie eg var i kontakt med i Agder bur på ein slik stad. Dei er den einaste kristne familien, men borna i bygda er alle med på barnelaget som vert drive. Dei held til på det nye bedehuset som vart bygd av kommunen, saman med ein barnehage! Dei har heile vegen tenkt kreativt. Då dei prøvde få borna med på leir fann dei ut at mange av borna fekk ikkje lov å reise, fordi det kosta for mykje. Då byrja dei arrangere ein årvisse basar der heile inntekta går til å dekkje leiropphald for borna i bygda. På mange av leirane var det opp mot 10 born frå denne vesle bygda. Det er farleg å halde fram spesielle personar slik, men om ein ikkje kan kopiere det dei har gjort så er ideane og initiativet noko å leggje merke til. Dei har eit brennande ynskje om at borna skal få møte Jesus og er kvardagskristne på staden dei bur. Det kan vi alle vere.

Oppsummering. Konklusjonen må verte at alle born og unge har rett til å høyre evangeliet, men det er ikkje alle vi når. Vi når mange, men kan ikkje sjå roleg på at fleire og fleire veks opp utan mogelegheiter til å lære om Jesus. Eg trur at i arbeidet framover må vi sjå utanfor dei vante områda våre og vere meir utfordrande i forkynninga. Teltmakartanken må løftast sterkare fram i Noreg, og dei som ikkje skal flytte til ein ny stad må sjå om ressursane på heimstaden kan omfordelast slik at ungane som ikkje har noko barnelag å gå i, kan få det. Det hastar dersom vi ikkje skal misse desse.

Tallenes tale

Av Runar Landro

Under Imf's forsamlingskonferanse våren 2005, holdt undertegnede et foredrag med dette som tittel. Foredraget vakte en del reaksjoner, ikke minst utfordringen til ImF om å erkjenne at deler av indremisjonsmisjonsarbeidet er i krise. Bakgrunnen for det hele, var en enkel spørreundersøkelse hvor de deltakende forsamlingene ble utfordret til å tallfeste deler av arbeidet på bedehuset.

Undersøkelsen. Før selve konferansen, ble forsamlingene utfordret til å svare på syv spørsmål. Blant disse var følgende spørsmål; *Gjennomsnittlig frammøte på forsamlingens hovedmøte – Antall medlemmer i hovedforeningen – Prosentvis fordeling av nye medlemmer på gruppene nyfrelste, overføring av aktive kristne, tilflyttere m. v.* Det spørsmålet som fikk størst fokus, og som senere innholdsbestemte hele foredraget, var spørsmålet; *Antall nyfrelste siste 10 år, fordelt på ungdom i alderen 13-20 år, og voksne.*

Svarene. En av tilbakemeldingene opplevdes som ganske symptomatisk; ” Slik me har skrive årsmeldingar og slik me driv arbeidet på vårt bedehus, er det vanskeleg å gi gode svar på dei fleste av punkta du har sett opp, men det vert kanskje eit svar det og.” I all sin enkle ærlighet, forteller dette noe som synes å prege deler av bedehusarbeidet. Tall/statistikk er ikke noe vi er opptatt av. Dette vil jeg komme tilbake til.

Det var åtte forsamlinger som leverte inn fullstendige svar på undersøkelsen. Når det gjaldt selve hovedspørsmålet; *Antall nyfrelste*, så gav det et svært urovekkende resultat. Isolerer vi tallet på voksne nyfrelste, så var resultatet til sammen 16 personer. Og da snakker vi om 16 personer på til sammen 10 år i

åtte aktive bedehusforsamlinger! Disse åtte forsamlingene har til sammen ca. 700 voksne medlemmer. Og da går det fram av et ganske enkelt regnestykke, at det skal 437 voksne ImF medlemmer til for å vinne en ny pr. år. Ser vi på tallene for aldersgruppen 13-20 år, er antallet nyfrelste adskillig høyere. Svarene er for omtrentlige til å gi eksakte tall. Men det er tydelig å se at de unge i langt større grad enn voksne makter å vinne sine jevnaldrende.

Tall som taler. For meg, som har min arbeidsdag blant voksne kristne, opplevdes tallene på nyfrelste som et slag midt i ansiktet. Med hele min åndelige identitet knyttet opp til bedehus og vekkesarbeid, enten det dreier seg om besøk av "sangevangelister" eller det jevne "stangfisket", ble disse tallene en virkelig vekker. Undersøkelsen gir seg selvsagt ikke ut for å ha noen som helst vitenskapelig verdi. Den sier kun noe om de åtte forsamlingene som svarte. Likevel kjente jeg en sorg, en uro som senere preget hele mitt bidrag på konferansen. Hvis disse tallene er representative, og det er de i alle fall for noen bedehus sitt vedkommende, så oppleves det som *krise* i ordets rette forstand. Det arbeidslaget, som på en særlig måte har våre *egnes* frelse i fokus, vil med slike tall å vise til, være fullstendig ute av stand til å ha avgjørende innflytelse på hvor de jeg omgås skal tilbringe sin evighet!

Skal vi telle? I boken ;" Ordets folk", s. 16-17, kan vi lese; " Under vekkinga i Bergen i 1910 prøvde dei å telja dei nyfrelste, men då dei etter nokre månader hadde passert 1000, gav dei opp, og vekkinga heldt fram enda ei tid..." De var i god tradisjon, indremisjonsfedrene som prøvde å telle nyfrelste. De hadde nok lest sitt nye testamente, hvor ikke mist Ap. Gj. viser stor frimodighet i det å telle: "*og den dagen ble det lagt til omkring tre tusen sjeler....og tallet på mennene kom opp i omkring fem tusen.... på denne tid, da tallet på disipler stadig økte...*" Og uten å ville lage en "tallenes teologi", skulle det vel ikke være noe som interesserte oss mer enn "hvor mange?" som kom til tro

gjennom vårt arbeid. For Han som gav oss oppdraget satte selv sitt "tall" på hvor mange; *"Han som vil at alle mennesker skal bli frelst."* 2. Tim. 2.4.

Å ikke telle. I forberedelsene til samme konferanse, leste jeg også gjennom en mengde årsmeldinger. Fra ImF fikk jeg årsmeldingene for de siste ti årene, og fra noen av forsamlingene årsmeldinger fra de siste par år. ImF's årsmeldinger inneholder jo også en rapport fra kretser og byforeninger innmeldt i Forbundet. På denne måten gir årsmeldinger et godt bilde av hvordan det telles på bedehusene. Det første som slår en, er at vi er flinke med tall – når det gjelder økonomi. Det andre, er at tall som handler om mennesker er nesten fraværende, i beste fall veldig omtrentlige. Et kort utdrag fra en tilfeldig årsmelding skulle vise dette; *"Om virksomheten generelt kunne det sikkert sies mye. Frammøtet til de enkelte arrangement i ....varierer mye...har nok størst oppslutning...skulle vi nok ønske var bedre besøkt. Men vi er takknemlig for de som kommer."* Det er rett og godt å være takknemlige for de som kommer. Men det burde gi noe å tenke på, at foreninger som melder om et "jevnt godt år", med kanskje 50-100 medlemmer, for mange år siden talte 500-1000 medlemmer. Det er da en leter etter spor i årsmeldingene om hvor de "dårlige" årene var. De årene som forklarer den store tilbakegangen. Kanskje er det i bunn og grunn dette som gjør at mange ikke teller, at det oppleves for smertefullt å bli minnet om stagnasjon eller tilbakegang?

Hvem skal vi nå i Norge – og når vi dem? " ..jeg har en stor sorg og en stadig nød i mitt hjerte. For jeg skulle ønske at jeg selv var forbannet bort fra Kristus for mine brødres skyld.." Slik skriver Paulus i Rom. 10. 2-3. På mange måter har dette vært mottoet for alt Indremisjonsarbeid; *For våre brødres skyld!* Utgangspunktet for alt bedehusarbeid, enten fokuset er på indre eller ytre misjon, er at mennesker går fortapt uten en levende tro på Jesus. På

bakgrunn av denne virkeligheten føres vi inn i samme erfaring som Paulus vitner om; *sorg og nød!*

Som Lutherske kristne, tar vi dåpen på alvor som nådemiddel. Men det vi ser, er at få lever i sin dåpspakt livet igjennom. Frafall fra troen, bevisst eller ubevisst synes å være regel mer enn unntak. Derfor kaller bedehuset folk til omvendelse og tro. Mye kunne ha vært sagt om vår omvendelsesforkynnelse, men det er ikke poenget her. Vårt utgangspunkt, er at kallet til omvendelse stadig skal lyde fra våre talerstoler. Vårt kall er å nå alle våre "brødre" med Evangeliet. Sammen med alle som forkynner Kristus, enten det skjer fra kirkens talerstol, fra frimenigheter eller bedehus, er utfordringen ikke mindre enn å kalle "Norge tilbake til Gud!"

Lykkes vi så med dette? Hvis tallene fra min enkle undersøkelse stemmer også i en større sammenheng må svaret bli et rungende *nei!* Vi lykkes ikke, sannheten er at vi heller taper terreng. Dette fremkommer tydelig også fra andre tall fra ImF`s årsmeldinger. I perioden 1990- 2002 ble tallet på lag og foreninger redusert med 31 %. Enda alvorligere er tallene på IUF lag (ungdomslag) som i samme periode ble redusert med 58%. Dette på tross av at det er først og fremst i aldersgruppen 13-20 år vi finner de fleste nyfrelste. De fleste som kommer til tro i Norge gjør det i tidlige ungdomsår. Dette vil stadig være en utfordring til bevisst satsning på denne gruppen. Men hvis det er sant at de fleste over 20 år ikke har en levende tro på Jesus, hva skulle ikke det utfordre oss til?

Omvendelse for bedehusfolket? Kanskje det er på tide å forkynne omvendelse for bedehusfolket? Omvendelse fra likegyldighet og innadvendt selvopptatthet. Ordene fra Åpenbaringsboken er kanskje like aktuelle i dag som da de lydde til menigheten i Efesus: " *Men jeg har imot deg at du har*

forlatt din første kjærlighet. Kom derfor i hu hva du er falt fra. Omvende deg og gjør de første gjerninger!" Åp. 2. 4-5. Det begynte med et oppdrag og en ordre; " *Gå derfor ut...*" Og slik leser vi om begynnelsen i vårt indremisjonsarbeid. De gikk virkelig ut. Ut til de forkomne og hjelpeløse – de bokstavelig talt hjemløse. De gikk med Ordet, og med kjærlighetsgjerninger som satte spor i menneskers sinn og hjerter. Ikke rart at de kom ut av tellingen. Måtte det ved Guds nåde skje igjen på våre bedehus!

Misjon som forvandling

Av Hans Thore Løvaas

I forbindelse med Normes LINK-konferanse på Fjellhaug 6.-7. september hadde vi besøk av Luis Bush som er fasilitator for en voksende bevegelse i Sør: 'Transform World'. På den første konferansen i Jakarta sa Luis Bush at "Misjon som 'transformation'=forvandling har utviklet seg som et nytt paradigme ved begynnelsen av det 21. århundre. Vi lever i en fallen, deformert verden som trenger forvandling. Individuer blir kalt til å bli likedannet med Jesus. Menigheter blir utfordret til fornyelse og reformasjon i pakt med Guds holistiske målsettinger. Og vi ser at byer og nasjoner blir forvandlet."

Blant flere eksempler ble Stillehavs-staten Fiji nevnt. Fiji er en gruppe med 332 øyer både med innfødte fijianere og indiske innflyttere. I mai 2000 ble Fiji delt i to p.g.a. etniske konflikter. Når det så som mørkest ut, ble menighetene kalt sammen til felles bønn. De ba om forsoning mellom folkegruppene og gjenopprettelse av en stabil regjering. Statsminister Laisenia Qarase gikk foran med et godt eksempel da han på et stort folkemøte med 10 000 offentlig ba Gud om tilgivelse: "Våre forsøk på å bygge denne nasjonen vil totalt mislykkes dersom det ikke bygges på kjærlighet og ærefrykt for Gud. Jeg ber Gud om å tilgi meg alle de gangene jeg har forsømt mitt forhold til Ham og har vært kald i min tro. Med din hjelp, Herre, vil denne synder fornye seg og finne ny retning når det gjelder å følge Din vilje. Herre, jeg bønnfaller deg igjen, tilgi meg, frels meg, grip mitt hjerte og hold min hånd. Jeg ærer deg som kongenes Konge."

Resultatet ble at individer og familier ble forvandlet og at forholdet mellom folkegruppene ble forvandlet. Det fortelles til og med om korallrev som er fornyet, fisk som har kommet tilbake og at et tørt elveleie som ble forvandlet og fylt med rent, rennende vann. "Helbred landet"-bevegelsen i Fiji legger vekt på tre nøkkelp prinsipper: Omvendelse, forsoning og enhet i Kristus.

Jeg har tidligere skrevet om malto-folket i Jharkand-staten i India. Det som har skjedd med denne folkegruppen er et enestående eksempel på sosial og åndelig frelse. Malto-folket var utdøende, redusert fra 1 million til ca. 70.000 på 40 år. Det var hele tiden flere som døde enn de som ble født p.g.a. feilernæring, tuberkulose, gulsott, kolera, malaria m.fl.. I tillegg ble malto-folket utnyttet av skrupuløse pengeutlånere og pengene gikk med til alkohol og dyreofringer til guder og demoner. Folket var i stor grad redusert og dehumanisert. Men det tok ikke lang tid før folket responderte på Guds kjærlighet som ble formidlet til dem gjennom indiske sendebud i ord og i handling. 31. januar 2002 var det registrert 43 048 malto kristne i 520 menigheter. Det er mer enn halvparten av befolkningen. De malto kristne har opplevd en radikal forandring både åndelig og m.h.t. livsstil. De er blitt fri frykten for åndene, fra avhengighet av alkohol og andre kostbare vaner og fra pengelånerne. "Budskapet om likhet og frihet i Kristus kom som en sterk motivasjon i forhold til maltoenes transformasjon/forvandling" Malto-befolkningen forsetter ikke å minke lenger, men vokser.

Dette er moderne eksempler på misjon som forvandling. Luis Bush var opptatt av at vi i Norge har en godt historisk modell på det samme med det som skjedde gjennom Hans Nielsen Hauge og vekkelsene i Norge på 1800-tallet. Dette er godt dokumentert i Sigbjørn Ravnåsens bok "ÅND OG HÅND - Hans Nielsen Huges etikk for ledelse og næringsliv" og vil kunne være en god modell for mange av nasjonene i Sør når de ønsker å bygge sine samfunn på Guds Ords verdier. Samtidig kan vi i Norge hente inspirasjon fra mange av

kirke i Sør til å bli fornyet og forvandlet på nytt både som individer, familier og nasjon.

Når det gjelder hvor mye forvandling det er realistisk å forvente, kan man fort ende i en herlighetsteologisk gudsriketenkning. Derfor fikk undertegnede følgende avsnitt inn i Transformation-pakten i Jakarta: "De forvandlende endringer som skjer gjennom Guds Rike på jord bør settes inn et "allerede-ennå ikke"- perspektiv. Forvandling vil først fullendes når Gud fra tronen annonserer: "Se, jeg gjør alle ting nye!" Åp. 21,5. I mellomtiden blir vi formanet til å leve forvandlede liv og se frem mot Herrens gjenkomst og fremskynde den (2 Pet. 3:11-13). Bare da vil det bli "en ny himmel og en ny jord, hvor rettferdighet bor." Slik som Jesu første komme motiverte disiplene til vitnesbyrd og tjeneste (2. Kor. 5,14) slik gir Jesu gjenkomst en sterk tilskyndelse til å leve forvandlede liv og drive forvandlende misjon. (2 Pet. 3:14; 2 Kor. 5:11).

Bokanmeldelse

Tittel: Church Next. Quantum Changes in How We Do Ministry.

Forfatter: Eddie Gibbs

Anmeldt av: Dagfinn Solheim

I en spennende bok tar Eddie Gibbs opp spørsmålet om hvordan kirken vil se ut i morgen (*Church Next*). Han taler om de store forandringene som må skje i kirke eller forsamling for at vi skal nå og kunne påvike mennesker i dag. Særlig har er han opptatt av at det ser ut som vi når få av den generasjonen som ennå er under 35 år. Han taler om veien fra "død ortodoksi" til en levende tro. Nå er det ikke sikkert ortodoksien var så død, men vi forstår bildet. Hvor finner vi en levende og smittende kristendom i dag? Er det kanskje nok å omtale kirken som summen av alle døpte, og så lar vi den enkelte leve sitt liv, ganske uavhengig av kristen tro og lære.

Nå kan det være fristende for oss som har et engasjement i kristne organisasjoner å si at dette spørsmålet er svært relevant for folkekirken, men i organisasjonene er det levende kristendom. Ja, det er levende kristendom i organisasjonene og i kirken. Likevel er Gibbs sin problemstilling aktuell for oss alle. Ser vi en vokster i modning som kristne blant oss? Gir denne frukter i et hellig liv og i at nye mennesker blir satt fri av evangeliet? Er vi kristne en surdeig som gjenspeiler seg i det norske samfunnet på en god og utfordrende måte? Vi har mye fint og positivt å peke på når det gjelder kristent arbeid i Norge. Det er likevel sunt å spørre noen ransakende spørsmål iblant, slik Gibbs gjør.

Luthersk teologi er full av tilsynelatende motsetninger, paradokser. For eksempel "samtidig synder og rettferdig". I dåpen er vi begravd med Kristus og oppreist med ham. Frelsen er fullstendig av nåde, ved tro. Som kristne er vi også kalt til å følge Jesus, i en levende tro og voksende kjennskap til ham. En "kom til oss kirke" kan bli statisk og bety lite for omgivelsene. Vi er kalt til å gå ut, til å leve som kristne i hverdagen. Ved siden av å fokusere på at vi må leve som kristne mennesker i hverdagen, taler Gibbs også om "inkarnerte fellesskap". Det er tale om Alfagrupper, cellegrupper, andre grupper og nettverk. Disse fellesskapene er slik at troen kan relateres til den enkeltes hverdag og dens utfordringer. Ikke-bekjennende kristne kan få samtale med kristne om deres tro og kamp. Vi blir også utfordret til å vende blikket fra massene til den enkelte. Særlig viste Jesus oss veien til de marginaliserte, de som faller utenfor.

I misjonsstrategien har vi i den senere tid fått innspill på å være markedsorientert. Vi er blitt kjent med kirker som vokser fordi de forstår menneskene og deres behov. De har maktet å bruke former som mennesker av i dag kan føle seg vel i. Vi har sikkert mye å lære av dette. Men Gibbs ønsker at vi skal bevege oss fra å være markedsorientert til å være misjonsorientert. En sann kirke er ikke en serviseorganisasjon som

tilfredsstillers folks behov. En misjonerende kirke er sendt til verden. Men kirken skal ikke tiltrekke seg mengden, den skal søke det som er forlatt. De som er kommet på avveie. Den kaller til omvendelse og nytt liv. Den som vil følge meg må ta sitt kors opp, sier Jesus. Den misjonerende kirken kaller ikke til "tilhørighet", men til å være Jesu disipler. Gå ut og gjør alle folkeslag til mine disipler.

En misjonerende kirke må være relevant i forhold til samfunnet og ikke en statisk overlevering fra fortiden. Vi har en arv å ta vare på, men først av alt må en misjonerende kirke forkynne et klart evangelium. Samtidig vil misjonsbefalingen alltid utfordre oss som disipler til et liv i etterfølgelse. Det lyder også et Gå ut - her i Norge og til endene av jorden!

Anbefalinger

Rapporter fra Issue groups (30) på Lausanne konferansen 2004, 2004 Forum finner en på: www.lausanne.org, gå til documents og videre nedover til 2004 Forum documents. Her vil en også finne alle Lausanne Occasional Papers – like opp til nr 61. En av rapportene som angår dette Innsyn er "The Local Church in Mission".

Nettsider: NORME sine lenker finnes på www.norme.no/fokus/linker.php

Nytt fra Fjellhaug Misjonshøgskole

Av Jan Ove Selstø

Mastergrad. Fjellhaug Misjonshøgskole (FMH) har nå fått godkjent sin mastergradssøknad. Det har vært en lang prosess fra søknaden ble sendt på nyåret 2004 til godkjenningbrevet kom den 4.okt. 2005. Nå planlegger vi oppstart jan. 2006. De studentene som avsluttet sine tre-årige bachelorstudier ved FMH våren 2005 pluss noen til venter på å komme i gang. Så planlegger vi opptak av nye studenter høsten 2006.

Det som endelig utløste godkjenningen var at vi kunne dokumentere tilsetting av en lærer med professorkompetanse. Prof. Kurt Christensen fra MF, Århus er ansatt i 60% stilling fra 1.jan 2006 – foreløpig for ett år. Hans fagområde er etikk og religionsfilosofi.

I tillegg er førsteamanuensis Arne Redse ansatt i 60 % stilling fra 1.aug. 2005. Han har i mange år vært knyttet til Høgskolen i Volda, og har vært misjonær i Hong Kong først knyttet til NLM og siden til NMS. Han har sin teologiske utdannelse fra Fjellhaug og MF. Arne Redse vil også bli vurdert for opprykk til professorstilling innen missiologi.

Vi kan også melde at Etiopiamisjonær Frank Ole Thoresen er ansatt som stipendiat innen missiologi, og er i gang med et doktorgradsarbeid knyttet til Misjonshøgskolen i Stavanger.

Så er glade for at Bjørn Brudeli nå er deltidsansatt ved FMH med oppgaver knyttet til ChinaInstituttet, teltmakerkurs og veiledning/undervisning.

Samarbeid. La meg også få nevne at FMH har fått en avtale med Henan Theological Seminary (HTS) i Kina. Dette seminaret har NLM har kontakt med gjennom mange år. I mai inviterte Fjellhaug/NLM tre av lederne ved seminaret til Norge. Vi ble enig om at samarbeidet mellom FMH og HTS skulle starte med en bønneuke for hverandre. Informasjon og bønneemner er utvekslet.

Videre inviterte HTS våre studenter til å komme til Henan på praksis. Det betyr at tre FMH-studenter (M3) skal på en måneds praksisopphold til Henan provins april 2006.

Representantene fra HTS viste stor interesse for NLM's arkiv. Kjobekk viste de noe av billedarkivet fra Henan og Hubei. Dette er materiale som angår både kirke - og misjonshistorien deres. De ville svært gjerne komme tilbake å forske på dette materialet.

Vi er glad for denne samarbeidsavtalen vi har fått med HTS, og tror at dette samarbeidet kan bli til gjensidig nytte og inspirasjon.

Finansiering. Når dette skrives har den avtroppende regjering nettopp lagt fram statsbudsjettet for 2006. FMH er nå for første gang inne i statsbudsjettet under kapitlet om private høgskoler, mens bibelskolen fortsatt får sin støtte som videregående opplæring under friskoleloven. Vi må si oss fornøyd med det som er lagt fram, men vi er spent på hva det endelige resultatet blir når de rød-grønne har gjort sine omfordelinger.

Utsendelse. Rekruttering av nye misjonærer er et tilbakevendende tema som vi også er opptatt av. Studenttilgangen til FMH totalt sett er god. Men vi skulle gjerne sett at flere søkte om å bli antatt som misjonskandidater. "Be derfor at høstens herre må drive arbeidere ut til sin høst".